

На нея си мощне каскандисаха;
Татко си мощне люто насърчиха,
Та си прати до двѣ люти фжрковити змии,
Да на гонятъ, да на фатятъ;
До негова малка керка со утровити уста да усмъртатъ,
Оти му е лакардія потаптала! 445
До двѣ люти змии краля услушаха,
Та си фжркнаха низъ vise небо,
Да на гонятъ, да на фатятъ;
Денъ фжркаха и на наблизиха,
Моя любо, мале, си заплака: 450
Отъ Богъ да најдешъ, брѣ Орфене!
Ти мене млада ща погубишъ!
Когà, мале, вейке змии наблизиха,
Уста зинаха мома да погълнатъ;
Язъ си обзехъ до моя златна свирка, 455
Та засвирихъ пѣсна мощне желостна,
Дуръ си до двѣ змии умахъ,
Кат' умряли паднаха на земя да ся валеха?
Тогà си язъ свирка запряхъ,
Та искарахъ до моя люта стрѣла, 460
Та устрѣлихъ на сърце до двѣ змии,
Отмалъ змии продумаха:
Отъ Богъ да најдешъ, Орфенъ младъ свирелжія!
Що ти ний зло усторихме,
Та си назе со стрѣла устрѣли? 465
Наши ясни кръви дано тебе да помачетъ
И истякоха, мале, отъ тяхъ до кръвави рѣки,
Во църно моря си течаха
И си великумъ гласумъ рукаха:
Ой ты фейска краля нашъ побратиме! 470
Молба голяма ти се молиме: